

Expositie RAVEL'ART RAEREN

DICHT BIJ HET BAHNHOFSCAFÉ RAEREN

Welkom op het Ravel'Art-gedeelte van de RAVeL-lijn 48!

Maak een kunstwandeling langs de Ravel'Art, een openlucht expositie.

De tentoonstelling is gratis en een ervaring voor jong en oud.

Onze doelen:

- Kunst gratis en voor iedereen toegankelijk maken;
- Regionale kunstenaars een podium geven;
- Onze mooie regio en natuur in de schijnwerpers zetten door een wandeling met een kunstroute te combineren.

De werken die langs de route te zien zijn, zijn geselecteerd op basis van een wedstrijd. Deze oproep was gericht aan alle kunstenaars uit de regio, ongeacht of zij professioneel werkten of niet, en ongeacht de kunstvorm die zij beoefenden. Het thema van de tentoonstelling is „grenzen“. De kunstenaars waren vrij in hun interpretatie van dit thema. Laat u nu inspireren door deze werken!

Bij elk werk vindt u de naam van de kunstenaar en de titel van het kunstwerk. Als u meer wilt weten, scan dan de QR-code op de informatieborden.

Wij wensen u een mooie wandeling!

De leden van JCI Eupen und Umgebung

Kunstwerk	Titel van het kunstwerk	Informatie over de kunstenaar	Informatie over het kunstwerk
	A Spoonful Weighs a Ton	Michael Dujardin, geboren in 1971, vond pas ongeveer tien jaar geleden weer toegang tot zijn creatieve potentieel na een cursus bij Tanja Mosblech. Sindsdien laat hij zich voornamelijk kunstzinnig uit met penseel en acrylverf. Kunst moet voor hem laagdrempelig toegankelijk zijn, wat voor hem betekent dat het financieel betaalbaar moet zijn, omdat het reageert op universele behoeften en geen privilege van bijzonder welgestelde mensen mag zijn. Als erbetoon aan Michael Ende, die hem waarschijnlijk door de pandemie heeft begeleid, signeert hij zijn schilderijen met zijn klanknabootsende initialen: emde. Website: www.emdeart.com (in progress) Instagram: @dujardin.michael	Het schilderij „A Spoonful Weighs a Ton“ – vernoemd naar een raadselachtige titel van de Amerikaanse band „Flaming Lips“ – behandelt de vraag waar de grenzen van onze ingrepen in de natuur liggen. Zelfs het wegnemen van een lepel landschap kan mogelijk gevolgen hebben die we ons niet kunnen voorstellen. De onzichtbare lepel is net zo'n naïeve voorstelling als de onzichtbare hand van de econoom Adam Smith. „A Spoonful Weighs a Ton“ ontstond aan het begin van de coronapandemie op gerecycled materiaal, wat helaas niet te zien is in de reproductie langs het Ravelpad.

	RAEREN 2.0	De in 1976 in Eupen geboren kunstenaar Roland Groteclaus beschikt over het talent om zich op vele creatieve manieren uit te drukken, of het nu via schilderkunst, illustratie of beeldhouwkunst is. Zijn artistieke spectrum omvat evenveel facetten als hijzelf in zich draagt.	Met het kunstwerk "RAEREN 2.0" toont de kunstenaar Roland Groteclaus ons op een speelse, maar tegelijkertijd complexe manier de poging om de afzonderlijke fragmenten van zijn herinneringen aan de kindertijd in de tuin van zijn grootouders in Raeren samen te voegen. De scherfjes van het verleden vinden elkaar en vormen samen een nieuw vat: een Raerens kruik. Deze kruik bracht de kunstenaar vervolgens de moderne tijd in, door hem, vertrekkend van het oorspronkelijke materiaal klei, in een 3D-printproces uit kunststof te reproduceren. Het resultaat is een werk dat in zijn drieklank de vragen over perfectie, esthetiek, nut, materialiteit, ambacht, herinnering, geborgenheid en kwetsbaarheid in zich draagt.
	Brücke über dem blühenden Tal	Mijn naam is Anja. Ik ben 41 jaar oud en ik hou ervan om te schilderen. Ik neem graag deel aan alle schilderworkshops die me worden aangeboden. Tijdens het schilderen voel ik me ontspannen en kan ik mijn creativiteit de vrije loop laten. Penselen en verf inspireren me altijd tot nieuwe ideeën.	Een wit geschilderde brug staat in contrast met het donkergekleurde water waarover ze heen leidt. Toch harmoniseert dit contrast met het kleurrijke bloemenveld en de weelderige vegetatie. De vele penseelstreken maken de creatie van een levendige en vrolijke sfeer mogelijk. Bruggen creëren verbindingen. Grenzen kunnen door bruggen worden overwonnen. Bruggen maken ontmoetingen mogelijk en verbinden mensen, en vormen zo een belangrijk fundament voor communicatie en uitwisseling met elkaar.
	Die fließende Grenze	De nabijheid van de natuur in de Eifelregio vormt zijn artistieke gevoel. Johannes Weber, geboren in 1960, ontdekte zijn passie voor fotografie op achtjarige leeftijd. De samenwerking met de fotograaf Hermann Weisweiler uit Aken en zijn studie fotodesign aan de FH Dortmund hebben zijn fotografische pad gevormd. Johannes Weber toont zijn werken sinds 1986 in tentoonstellingen in België en Europa. Steeds vaker schrijft hij gedichten en korte proza die zijn meditatieve fotografie verrijken. In 2015 ontving hij de boekenprijs van het Parlement van de Duitstalige Gemeenschap in België voor zijn boek "Scheunentore". Zijn werken zijn vertegenwoordigd in talrijke publieke en private kunstcollecties. Johannes Weber woont en werkt in Eupen. Boekpublicaties: Kirchen und Kapellen in Ostbelgien, Verlag Schnell und Steiner, Regensburg, 2009 Scheunentore portes de granges, Siebenstern Verlag, Eupen, 2013 Erinnerungen an Amrain, Hommage an Gerhard Meier, Nimbus Verlag, Zürich, 2022 http://johannes-weber.be https://www.instagram.com/johannes_weber_fotografie	De onopvallende Auwer Bach vormt op een deel van zijn loop de grens tussen België en Duitsland. Rivieren en beken worden vaak gezien als „natuurlijke“ grenzen tussen landen en plaatsen. Mensen bouwen bruggen en overwinnen daarmee deze grenzen. — Over het fotografische werk van Johannes Weber schrijft de kunsthistoricus Dr. Dirk Tölke: „De liefde voor de natuur en de regio waarin hij is opgegroeid, komt tot uiting in een vorm van waardering en aandacht voor de objecten die zich fotografisch laten vinden in de helderheid van de weergave.“¹ ¹ Uit de catalogus bij de overzichtstentoonstelling van Johannes Weber in het cultuurcentrum Alte Schlachthof in Eupen

	Grenzenlos	Werner Mertens was een autodidact. Hij volgde meerdere semesters in het seniorenstudieprogramma „Tekenen en Schilderen“ bij professor Eichenberg aan de Lufo in Aken, evenals diverse tekenlessen in de Bleibergerfabrik in Aken. De kunstenaar overleed helaas enkele weken voor de opening van de Ravel'Art Raeren Route.	Het schilderij is gemaakt in het Akenbos nabij Hergenrath, vermoedelijk aan de Belgische kant. De voormalige grenslijn is niet zichtbaar. Daarom de naam: „Grenzenloos“.
	Wild-Eisen: Respek-Tiere deine Grenzen!	Mijn naam is Monique Franssen . Ik ben 54 jaar oud en woon sinds 33 jaar in Raeren. Mijn passies zijn mijn beroep als bloemist en fotografie. Ik hou van de natuur en fotografeer uitsluitend zonder filters. Elke opname is gemaakt in natuurlijk licht. Daarvoor wacht ik graag op het juiste moment.	De grens tussen mens en dier door de tijd heen... De grens van het leven in het bos, in conflict met de spoorlijn die het leven van het bos doorkruist... Elke grens kan overschreden worden, maar iedereen zou dit met respect en zorg in het hier en nu moeten doen...
	Grenzen setzen	Ik ben Darina Ora . Ik ben 16 jaar oud. Sinds 2021 volg ik een kunstschool en ben ik ook in mijn vrije tijd bezig met kunst. Het liefst maak ik schetsen, schilder ik op doeken met acrylverf of werk ik op mijn geliefde iPad. Mijn idool is Sam Yang ("Sam does art"), een digitale kunstenaar uit Amerika. Zijn werken en tips inspireren mij enorm en helpen mij verder op mijn pad als kunstenaar.	Vrouwen moeten leren om "nee" te zeggen en hun eigen grenzen te stellen. Zelfs als ze hals over kop verliefd zijn, mogen ze nooit hun eigen grenzen voor iemand anders overschrijden. Vrouwenrechten en de strijd tegen geweld tegen vrouwen zijn voor mij erg belangrijk. Voor mij, als jonge vrouw, is het belangrijk dat ik me in mijn ontwikkeling kan ontplooiën zoals het goed voor mij is. Dat ik sterk ben als vrouw en me niet hoeft aan te passen in een wilde wereld, als vrouw. Het thema "grenzen" paste daarom heel goed in deze fase van mijn leven, en een concept voor een schilderij stond snel vast.
	Femme bleue	Peter Ortmann , geboren in 1967 in Eupen, groeit op als Duitstalige Belg in een gebied waar verschillende culturen vloeïend in elkaar overgaan. Hij studeerde informatica en werkt in een internationaal bedrijf in Aken. Naast zijn werk als informaticus heeft hij altijd al interesse gehad in fotografie en film. Bij het proberen uit te breiden van portretfotografie met filmische componenten, ontdekte hij de kunst van het reduceren van onscherpte tot de essentie voor hem.	„Femme bleue“. Het gebruik van artificiële intelligentie (AI) daagt ons uit. De technieken die door de kunstenaar worden gebruikt, zijn gebaseerd op digitale fotografie, die wordt uitgebreid met door AI gegenereerde elementen. Terwijl het gezicht in dit werk ongewijzigd blijft, breidt de AI het lichaam uit met skelettachtige elementen. Wat betekent het als een deel van het kunstwerk niet door de hand van de mens is gemaakt? Bredt AI en kunst ons begrip van creativiteit uit? De kunstenaar creëert een digitaal beeld en breidt het uit met een prompt-poëzie, waarbij hij zijn innerlijke, emotionele voorstelling moet formuleren. De grenzen vervagen niet alleen, maar creëren een nieuwe realiteit. In deze tijd van verandering wordt opnieuw duidelijk dat kunst een levendig, dynamisch proces is, dat zich met elk nieuw idee en elk nieuw medium verder ontwikkelt. In zekere zin is het juist de onzekerheid die ons aanspoort verder te onderzoeken en onze eigen grenzen in vraag te stellen.

	Buntes Köpfchen	Ik ben Stefan Recker, ik woon in Eupen en ben opgegroeid in Raeren. Ik heb veel mooie herinneringen aan mijn jeugd in Raeren, vooral aan de grensovergang Köpfchen. Schilderen is mijn hobby en ik probeer graag nieuwe creatieve dingen uit.	Het schilderij "Buntes Köpfchen" is geschilderd met acrylverf op doek (100x70 cm). De levendige kleuren zijn met penseel-, spatel- en veegtechniek aangebracht. Het schilderij toont het grensovergangs- of oude douanekantoor Köpfchen tussen Raeren en Aachen. Door de tijd heen zijn de barrières van de open grens verdwenen en is de locatie nu een ontmoetingsplek en een culturele ruimte voor jong en oud. Fietzers stoppen of rijden voorbij, en de thematische verbinding met de RAVeL-lijn is snel gelegd. Niet alleen grenzen vervagen, ook de contrasterende kleuren op het schilderij. Het werd geschilderd in december 2024.
	Die letzten Gefangenen von Alcatraz	Martina Hagelstein werd in 1959 in Eupen geboren, waar ze is opgegroeid en naar school is gegaan. De kunstenares vertelt: Als balans voor mijn dagelijkse werk heb ik op 42-jarige leeftijd opnieuw de passie voor schilderen ontdekt. Sinds nu tien jaar ben ik ingeschreven aan de 'Académie des Beaux-Arts' in Verviers, in de afdeling tekenen. Gedurende deze tijd heb ik samen met andere kunstenaars deelgenomen aan tentoonstellingen en ook solo-exposities gehouden.	In mijn werk „De laatste gevangenen van Alcatraz“ wordt op een abstracte manier een gevangenis en haar laatste gevangenen afgebeeld. Een gevangenis is vol grenzen die het vrij vormgeven van het leven niet meer toelaten. Alles wordt voorgeschreven: kleding, eten, vrije tijd, sociale contacten, enz., en bovendien streng bewaakt. Het verblijf in de gevangenis wordt gekenmerkt door verdriet, uitzichtloosheid en wanhoop van de gedetineerden. Pas na het uitzitten van de straf kunnen zij opnieuw een vrijer leven leiden. Als inspiratie voor dit werk diende een foto waarop de overbrenging van de laatste gevangenen van de gevangenis Alcatraz naar een andere instelling te zien is — dus van de ene naar de andere plaats vol opgelegde grenzen.
	Fließende Grenzen	Het ART-Loft Eupen bevindt zich in het historische administratiegebouw van de voormalige lakenfabriek Peters, opgericht in 1841 aan de oever van de Weser. Het is het atelier van voormalig architect en kunstenaar Boogie Hebel, die beide elementen consequent samenbrengt onder de noemer "art follows architecture". Boogie Hebel werkt als beeldend kunstenaar. Zijn thematische focus ligt voornamelijk op een monochrome werkwijze in zwart-wit. Het ART-Loft Eupen maakt deel uit van de kunstroute "Open Art Sunday" en nodigt daarom elke eerste zondag van de maand kunstliefhebbers en vrienden van harte uit. In deze historische setting kan men in alle rust genieten van kunst en bijzondere ontmoetingen met de kunstenaar. Instagram: @boogie_hebel_art Kunstoute: open-art-sunday.eu	Tegen een diepzwarte achtergrond ontmoeten twee vloeiende grenzen elkaar, die elkaar in hun dynamiek aantrekken en afstoten, versmelten en oplossen. De abstracte vervaging symboliseert dat grenzen altijd in beweging zijn. Ze definiëren niets definitief, maar bestaan slechts als momentopname in een eindeloos proces. Twee vloeiende grenzen in zwart-wit verbeelden de voortdurende dialoog tussen tegenstellingen. Ze stellen grenzen niet voor als starre lijnen, maar als beweeglijk, levendig en vol mogelijkheden tot transformatie.

	Der Linienrichter	Ik, Esther Margraff, ben in 1955 geboren in Sankt Vith, heb een opleiding tot kunstpedagoge gevolgd in Luik, woon sinds 45 jaar in Eynatten en heb jarenlang lesgegeven aan het KAE in Eupen. Al tijdens mijn lessen lag mijn focus op het stimuleren van de fantasie, want "Fantasie is belangrijker dan kennis" – dat wist Einstein al. Ik ben met fotografie begonnen sinds het digitale tijdperk. Je kunt onbevangener fotograferen en vooral stellen beeldbewerkingsprogramma's mij in staat om heel creatief te zijn en surrealistische fantasiewerelden te creëren, die ik graag met een vleugje humor voorzie. Om mijn fantasiewerelden te vervolledigen maak ik ook gebruik van 3D-programma's, maar sinds de komst van artificiële intelligentie zijn deze vaak ingewikkelde en dure programma's steeds minder nodig. De echte uitdaging bij het werken met AI is echter het ontwikkelen van een eigen, herkenbare stijl. Dat dit mogelijk is, bewijzen enkele kunstenaars die ik op Instagram volg – en dat motiveert me enorm. Ik maak sowieso gebruik van alles wat digitaal werkt, ook van mijn geliefde iPad, waarmee je heel ontspannen – zelfs voor de tv – creatief kunt zijn. Mijn favoriete app is Procreate. Naast mijn digitale werken houd ik me steeds meer bezig met "analoge" papercollages en olieverfschilderijen. Een ideaal tegengewicht voor het werk op de computer, dat helpt te vertragen – en misschien zelfs inspiratie vormt voor een volgende tentoonstelling.	Zoals veel van mijn werken is ook dit digitaal tot stand gekomen, en zoals meestal is ook dit beeld eerder surrealistisch van aard. Het is ontstaan met behulp van AI, die voor mij een welkome evolutie is ten opzichte van de omslachtige 3D-programma's waarmee ik vroeger werkte. Daardoor had ik ook helemaal geen drempelvrees tegenover kunstmatige intelligentie. Ondertussen ben ik een echte fan geworden. De grootste uitdaging bij AI is om de kitsch eruit te filteren. Wat me ook enorm fascineert, is de verbinding tussen woord en beeld – dat opent een heel nieuw niveau van kunst. Ik heb me nu specifiek beziggehouden met het begrip "grenzen". Tijdens mijn brainstormsessie dacht ik onder andere aan speelvelden en hun grenzen, en aan lijnrechters die die grenzen bewaken. Maar zoals altijd moest het voor mij een surrealistische toets hebben. Dus ontwierp ik surrealistische speelvelden in felle, onrealistische kleuren, maar met een vrij realistische lijnrechter. Het resultaat is een mix van abstractie, surrealisme en realisme. Ik heb het gegenereerd met het programma Midjourney, met mijn eigen stijlprompts en uiteraard de passende termen bij mijn beeldidee. Die stijlprompts werk ik nu al bijna drie jaar systematisch door, telkens op zoek naar een weergave die recht doet aan mijn persoonlijke stijl en thema's.
	Das „Spiel der Könige“: Auflösung von Grenzen	Brigitte Schroeder – gediplomeerd mediadesigner en kunstenaar Schilderen roept bij mij geluksgevoelens op en werkt bijna verslavend – ik kan het gewoon niet laten. Al als kind ontdekte ik mijn passie en experimenteerde ik met verschillende technieken, van potlood en houtskool tot aquarel en olieverf. Na mijn studie Visuele Communicatie met de focus op "Nieuwe Media" in Aken keerde ik terug naar de schilderkunst, en sindsdien wijd ik mij met veel toewijding aan uiteenlopende motieven en technieken. Mijn werk houdt zich bezig met structuren, lichtomstandigheden en contrasten. Architectuur, stadsgezichten, mensen en dieren fascineren me evenzeer als stillevens, waarin ik alledaagse voorwerpen met grote precisie weergeef. Door fijne details, texturen en subtiele reflecties wil ik de motieven tastbaar maken en uitnodigen om het gewone met nieuwe ogen te bekijken en de schoonheid in het detail te ontdekken. Elk van mijn werken is een confrontatie met vorm, kleur en sfeer. Het draait om het vangen van stemmingen en het richten van de blik op het bijzondere in het vertrouwde.	Het "Spel der Koningen": Het opheffen van grenzen Grenzen – dat betekent vaste regels, duidelijk gedefinieerde structuren, lijnen en contrasten, uiteenlopende perspectieven en tegengestelde belangen. We ervaren ze overal: geografisch, maatschappelijk of in onszelf en onze relaties. Al deze aspecten vinden we ook terug in het schaakspel. Het werk "Spel der Koningen" kan worden opgevat als een symbool voor verschillende vormen van begrenzing. Het schaakbord: Met zijn geometrische velden en het contrast van zwart-wit maakt het zowel fysieke als symbolische scheidslijnen zichtbaar. De vakken scheiden de stukken van elkaar en beperken hun bewegingsvrijheid en actieradius. Elk stuk heeft daarbij zijn eigen beperkingen, afhankelijk van zijn bewegingsmogelijkheden of de positie van de tegenstander. De schaakstukken: Tegelijkertijd toont het schaakspel hiërarchieën en machtsverhoudingen die grenzen stellen. De pion, die slechts langzaam vooruitkomt, staat in contrast met de machtige dame. Maar zodra een pion de overkant van het bord bereikt, kan hij in een dame veranderen – een verwijzing naar het overwinnen van barrières en het omzetten van zwakte in kracht. Zo wordt schaken ook een metafoor voor persoonlijke ontwikkeling en sociale mobiliteit. Het conflict tussen zwart en wit, tussen pionnen en koningen, weerspiegelt ook maatschappelijke, culturele of ideologische tegenstellingen – barrières die we in het dagelijks leven vaak ervaren. Binnen het spel kunnen deze worden doorbroken en kan macht worden overwonnen. Zo toont schaken de realiteit van grenzen én hun complexe dynamiek – een universeel thema met een diepe betekenis.